

Nanne Snippe is gek van moeilijke gewassen

Industriegroenten telen is z'n lust en z'n leven. Nanne Snippe, akkerbouwer in Geesbrug, houdt van de uitdaging van moeilijke teelten. Toen de industrie dit voorjaar de contractprijs met meer dan twintig procent wilde verlagen, stopten Nanne en zijn broer Wolter ermee. „Nu zitten we aan gerst vast. Het is mijn gewas niet. Gerst is zo gemakkelijk.”

In de berm tegenover de boerderij staat een haspel. De suikerbieten hebben net een kunstmatig buitje gekregen. Vanaf daar zijn in de omgeving nog drie draaiende beregeningsinstallaties te zien. Het is donderdag 2 juli. Voor het weekend wordt over regen gesproken, maar Nanne Snippe verwacht er niet veel van. „Het is hartstikke droog”, zegt hij. „Als je nu door de gerst loopt, lijkt het erop dat we half juli kunnen oogsten. Door de droogte missen we dan 600 tot 700 euro per hectare aan opbrengst. Natuurlijk vindt iedereen het jammer en erg dat het zo droog is, maar eigenlijk hoor je de akkerbouwers er niet zoveel over.”

Vergelijk met melkvee

Het feit dat binnen de akkerbouw weinig geluiden te horen zijn over mindere resultaten, is

een verschil met de melkveehouderij die sinds een half jaar te kampen heeft met lage prijzen. Daar werd direct gesproken over maatregelen, waaronder het eerder uitbetalen van de toeslagrechten. Snippe reageerde op een forum op internet over dit onderwerp. Zijn stelling luidde: als de melkveehouder recht heeft op een eerdere uitbetaling van de toeslagen, dan moet dat zeker ook gelden voor de akkerbouw. „De melkveehouderij heeft de laatste jaren redelijke inkomens gehad. Een kennis heeft geïnvesteerd omdat hij een opvolger heeft. Zijn kostprijs is 30 cent per kilo. Vorig jaar kreeg hij 15 cent meer. Bij de prijzen van nu legt hij er 6 of 7 cent per kilo op toe. Met een quotum van 8 ton is dat 50.000 euro per jaar. Natuurlijk tikt dat aan. Maar de akkerbouw heeft al jaren te kampen met minimale prijzen.” Dit voorjaar was volgens Nanne Snippe al dui-

◀ Wolter (links) en Nanne Snippe zetten de spuitmachine klaar voor het spuiten van de Parijse worteltjes met de bladmeststoffen Bortrac en Microtop.

HET BEDRIJF

De maatschap Wolter (links) en Nanne Snippe hebben in Geesbrug een akkerbouwbedrijf van 116 hectare. In een 1 op 2-bouwplan telen ze 55 hectare zetmeelaardappelen inclusief TBM-pootgoed, 15 hectare suikerbieten en 7 hectare Parijse worteltjes voor Veco. De rest van het areaal wordt gevuld met zomergerst. Het bedrijf heeft een loonwerktak die goed is voor zo'n 40 procent van het jaarinkomen.

delijk dat de prijzen in de akkerbouw verder dalen. Bij de industriegroenten namen de contractprijzen met 21 tot 24 procent af. De graanprijzen zijn ten opzichte van 2007 gehalveerd, de uitbetalingsprijs voor suikerbieten gaat omlaag en Avebe betaalt geen markttoeslag. „De basisprijs voor zetmeelaardappelen blijft wel ongeveer gelijk aan vorig jaar, rond 54 euro per ton. We leveren 2.500 ton per jaar. Al krijg je maar 5 euro per ton markttoeslag, dan heb je toch al 12.500 euro extra inkomsten. Dit jaar zit dat er niet in”, vertelt Snippe. „In 2007 werden we weer een keer verwend met een markttoeslag van 22 euro per ton. Daarmee kun je dan een beetje rendement halen.”

Geen redding

Of die vervroegde uitbetaling er nu wel of niet komt, maakt Snippe eigenlijk niet uit. „Een paar maand eerder de toeslagrechten krijgen, dat maakt geen verschil. Stel dat je 35.000 euro aan toeslagrechten hebt en die drie maanden eerder krijgt uitbetaald. Als je dat op 5 procent rente zet, hebben we het over nog geen 2.000 euro per jaar. Dat is 500 euro per drie maanden. Dat stelt niets voor. Dat kan je bedrijf niet redden.”

De akkerbouwer rekent het zakelijk en zonder negatieve emoties voor. „Ik gun iedereen zijn brood en ik ben elke dag weer blij dat ik boeren geworden. Als akkerbouwer zijn we misschien iets meer gewend aan dergelijke tegenslagen. Als het gewas er mooi bijstaat, voel je je de koning te rijk. Maar dat duurt twee dagen en dan heb je weer wat. Ik word er niet overspannen van. Op 14 juni 2007 kregen we 65 millimeter neerslag in 20 minuten, met enorme hagelstenen en harde windstoten. Hier in de omgeving van Hoogeveen lagen diverse bomen plat. Ook op het land was het een enorme chaos. Dan kan ik rustig naar bed gaan en slapen als een blok. Ik ben meer dan veertig jaar boer, ik heb wel wat meegemaakt.”

Altijd aan het verven

Ondanks die nuchtere houding is Snippe in zijn werk bij het perfectionistische af, moet hij toegeven. Zijn gewas moet er goed bij staan en daar doet hij ook veel voor. Dat begint al met mest uitrijden en kunstmest strooien. „Ik ben altijd aan het verven. Als op een perceel 20 kuub varkensdrijfmest komt, dan wil ik op de zandkoppen 23 kuub hebben. Of als ik wat kali overhoud na het kunstmeststrooien, rijd ik even extra over die koppen. Het gewas moet daar wat extra's krijgen. GPS en satellietkaarten zijn hartstikke mooi, maar als je je eigen

grond kent, kun je jezelf zonder dat ook redden. Mijn gewas staat altijd egaal.”

Ook het spuiten is een uitdaging voor Snippe. Hij kan enthousiast vertellen over hoe hij speelt met middelenkeuze, doseringen en spuitijdstippen. Tot enkele jaren geleden overlegde hij samen met een buurman hoe ver ze konden gaan zonder toe te geven op het resultaat. „We spotten soms achterop het land een stukje met de rugspuit, om iets uit te testen”, vertelt Snippe. Bij boeren waar hij loonwerk doet, vraagt hij ook geregeld hoe ze bepaalde zaken aanpakken. „Van vragen leer je meer dan van vertellen”, concludeert hij lachend. „Bij spuiten gaat het erom dat je consequent bent en spuit wanneer het nodig is. Moet je op zaterdagavond spuiten, maar je vrouw wil je meenemen naar een verjaardag, dan moet je toch eerst spuiten.” Vooral bij de onkruidbestrijding in de industriegroenten komt het erop aan vanwege de vaak beperkte middelenkeuze. Spinazie is een van de gewassen waarbij het vaak misgaat, weet de akkerbouwer. „We hebben jarenlang twee keer 12 hectare spinazie geteeld. Bovendien zaaide ik als loonwerker 180 hectare bij boeren in de buurt. Dan zie je dat het altijd dezelfde boeren zijn die 30 ton per hectare halen in plaats van 40, omdat ze zwaar moeten spuiten en de gewasgroei daardoor wordt geremd. Het zijn ook altijd dezelfde die met de hand onkruid moeten trekken. Ik wil niet opscheppen, maar dat hebben wij nooit hoeven doen. Ik spoot elke vier dagen met een kwart liter Betanal en een halve liter Asulox. Ben je daar in niet consequent, dan hang je.”

Voet bij stuk gehouden

De maatschap teelde ook jarenlang 13 tot 14 hectare doperwt en sperziebonen. Mooie gewassen, die volgens Snippe in goede jaren een beter saldo opleverden dan de granen. „Bij de huidige rassen sperziebonen, die een fijn boontje hebben, is een opbrengst van 12 tot 13 ton mogelijk. Bij de oudere rassen lag de opbrengst hoger, maar de fijnere boontjes leveren 5 tot 6 cent meer op. Als we daarmee 10 ton oogstten en daarna 6,5 ton doperwt, hadden we een netto saldo van ruim 2.000 euro per hectare. Daarin zit verrekend dat we voor de 20 kuub varkensdrijfmest die we uitreden 6 tot 8 euro per kuub kregen. Daarvan konden we de gewasbeschermingsmiddelen betalen.” Dat de doperwt en sperziebonen het veld hebben geruimd, komt doordat industrie en

telers niet uit de contractonderhandelingen kwamen. De industrie wilde de contractprijzen met 21 tot 24 procent verlagen. De telers van de Coöperatieve Verzendhandel wilde 6 procent zakken. „We hebben voet bij stuk gehouden en dat was goed. Of de teelten ooit in deze regio terugkomen? Daarover durf ik niets te zeggen.”

Toch spijt het Snippe dat de groenten groten-deels zijn verdwenen. „Ik houd van die tuinbouwachtige teelten. Nu zitten we vast aan gerst. Eigenlijk is dat ook mijn gewas niet, het is te gemakkelijk. Als je alleen aardappelen, suikerbieten en gerst teelt, dan kun je in mei wel ander werk zoeken.”

▼ Nanne Snippe: „Ik houd van tuinbouwachtige gewassen. Ze zijn niet zo gemakkelijk.”

